

La qüestió resideix en el fet que, en alguns sectors universitaris (departaments o seccions) hi ha una discrepància entre les funcions docents que s'han vingut exercint i les que la plantilla considera com a futures. I la discrepància no ha esdevingut major degut a que la plantilla futura s'ha confeccionat segons criteris basats sobretot en la situació de fet precedent. No obstant, sí s'ha produït una divergència, degut al major o menor pes atribuït als coeficients correctors.

No es tracta, per tant, d'un contrast sorgit entre un model ideal i la situació de fet. Tal model no ha existit fins ara. Probablement comenci a perfilar-se en el futur plantejament dels plans d'estudi. Però tampoc podrà ser, realment, un model pur, perquè els esmentats plans d'estudi es veuran condicionats per les plantilles existents que, a la vegada, depenen de les situacions fàctiques anteriors.

En el supòsit que siguin correctes els criteris adoptats per a la confecció de les plantilles, les diferències denunciarien passats errors de planificació, que requeririen reajustament. Malgrat tot, resulta que l'esmentat reajustament passa per una dimensió personal de tipus laboral que té implicacions ètiques. Abans de referir-me a aquesta qüestió, m'agradaria deixar constància que el tema acadèmic, com es pot haver comprès, resta bastant de ser clar, carregat com és de condicionants històrics i "empírics". I això afegeix matisacions a la qüestió personal.

El problema "laboral" estreba senzillament en que un nombre indeterminat de persones contractat per la Universitat, des de fa un nombre variable d'anys, pugui ésser acomiadat de cop i volta: justament el que va del 30 de Setembre a l'1 d'octubre d'enguany.

Si es tractara d'una eliminació personal, podrien discutir-se les raons que existiren per tal motiu. I podria ser una discussió llarga, on -per exemple- les al·legacions d'incompetència que algú pogués manejar en algun cas harien d'explicar per què es fan valer ara i no temps enrere. Per ventura acabaríem entrant en una extensió de responsabilitats.

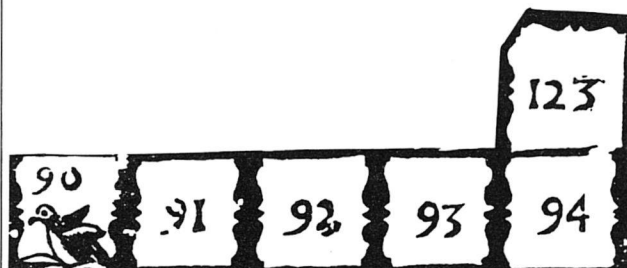
La qüestió resideix en que les esmentades persones no tendrien (i utilitzo el condicional perquè espero que la cosa tenguí remei) ni tan sols l'oportunitat de concursar per a mostrar la seva eventual incompetència. Perquè el que desapareix són llurs places.

La desaparició de les places que, per entendre'ns, es tradueix en definitiva en assignatures o similars, ens remet de bell nou a la qüestió acadèmica, com ja s'ha manifestat. Llevat d'aquesta, el que resta és el fet d'un tractament injust aplicat a persones que-i això és l'important-no tenen cap responsabilitat ni una en les errors de planificació acadèmica que duen en aquests resultats.

D'errors "tècnics" n'estam amb les mans plenes. Resoldre'ls requereix intel·ligència. I la seva abundància nacional (en tots els sentits de la paraula) propendeix a considerar-los amb serenitat i benevolència.

Les equivocacions morals, almenys en principi, haurien de ser més difícils d'excusar. També perquè són més fàcils de remeiar. No es requereix intel·ligència. N'és suficient amb l'honestedat.

LA UNIVERSIDAD DE LAS ISLAS BALEARES ANTE LA LEY DE REFORMA UNIVERSITARIA

Nuestra universidad -como la mayoría de las universidades españolas- es el resultado de un proceso histórico en el que facultades, departamentos y licenciaturas fueron apareciendo gracias a la buena -o mala- voluntad de quienes en su momento gozaban de una parcela de poder académico. La verdad es que el resultado no es todo lo disparatado que se podría pensar bajo tan azarosos criterios: se conoce que, en el fondo, hay algo así como una justicia divina capaz de aparecer en los momentos indicados.

Yo soy una de esas ingenuas personas que creían que, gracias a la Ley de reforma universitaria (LRU), todo lo caótico de las estructuras académicas iba a entrar en una fase de racionalización. Propósito de enmienda había, desde luego, y cabe suponer que no faltaba tampoco el dolor de corazón. Pero la verdad es que para el viaje que hemos conseguido sobra con las alforjas miserables de antes.

El primer problema serio de la LRU ha sido la aplicación de unos criterios copiados de las universidades inglesas y alemanas, que se pretendieron trasladar sin más a nuestro cuerpo académico. Las consecuencias estaban cantadas: al conceder autonomía y amplio poder de decisión y gestión a los departamentos, sin democratizar antes la Universidad, se ha llegado a un punto que radicaliza la situación anterior. Aquellos departamentos que funcionaban bien, en los que el catedrático era una persona más dentro de un grupo de trabajo, han visto reforzada su estrategia. Pero los pequeños sátrapas, acostumbrados a ejercer el despotismo levemente ilustrado sobre vidas y haciendas, se han encontrado, de repente, con mucho más poder todavía en sus manos. Quizá sea nuestra U.I.B. una universidad privilegiada, porque su juventud no ha permitido la presencia de excesivos mandarines. Por contra, la

carencia de efectivos ha conducido a diseñar departamentos que más parecen cajones de sastre. En términos generales el efecto logrado es exactamente contrario al que se buscaba: los reinos de taifas -tan absurdos- de las facultades se han multiplicado en los departamentos.

Nada se puede hacer contra lo que estaba ya mal encaminado. Sin embargo, peor resulta contemplar en que ha quedado lo que sí podría haber experimentado un notable cambio. Nuestra U.I.B. ha perdido la posibilidad de realizar una ley de plantillas que acabase con las rémoras antiguas, e introdujese el factor esencial de la planificación por medio de un criterio distinto al de los hechos consumados. Buscar culpables es siempre una labor inútil, pero sería bueno recordar por que motivos se ha fracasado. No podemos permitirnos esas alegrías en la labor pendiente, que no es poca. Está

pendiente, por ejemplo, el idear la fórmula que permita que una universidad pequeña y lejana atraiga alumnos sin necesidad de que hayan nacido in situ. No va a ser fácil, pero nuestra razón de ser y la propia supervivencia universitaria dependerá en gran medida de lo que acertemos a efectuar en esa línea. Necesitamos investigaciones punteras. Necesitamos carreras y estudios prestigiosos. Necesitamos, pues, cosas bien conocidas. Pero -¡ay!-, la única forma de lograrlas es trabajar mucho y abandonar las miserables batallitas de patio de vecinos. Vade retro, satanás.

SANT JORDI, ESCOLA I ENTORN

El propassat dissabte 2 de maig a l'Escola Pública de Sant Jordi (Palma) tingué lloc un esdeveniment cultural d'ampli ressò a la petita localitat del Pla: l'exposició *Així és Sant Jordi*. La cosa no transcendiria la pura anècdota si es tractàs d'una simple exposició escolar, però, evidentment, el treball presentat al públic pels alumnes del Centre anava molt més enllà.

El que es mostrava era part del resultat de mig any d'una tasca de quatre cursos d'E.G.B. (cinquè a vuitè). Un treball d'estudi, de vivència de l'entorn pròxim, un treball que pretenia connectar els nins i les nines de l'Escola amb la realitat de la comunitat on estan integrats i, endemés, es plantejava, des de l'anàlisi en profunditat del poble, es fonamentà una educació global: adquisició de tècniques de treball intel·lectual, de recerca, de millora de l'expressió oral i escrita, d'hàbits d'educació cívica i de convivència, de valors estètics i del sentit de l'anàlisi de la realitat i d'exigència de compromís en la transformació d'aquesta realitat.

C/. Bisbe Cabanelles, 16 - b — Tel. 41 49 28
 07005 - PALMA DE MALLORCA